

нимфы на влажнитѣ тѣзи муравы. Азъ не ще чувамъ вече глухия шумъ на волнитѣ на туй море. Сбогомъ крайморіе, дѣто толкози пѣти ма е блѣскаль вѣтъртъ. Сбогомъ мысе дѣто Ехо толкози пѣти е повтаряла моитѣ стенанія. Сбогомъ еладкы извори които ми бѣхте толкози горчивы. Сбогомъ лемноеска земе; пусни ма да си отидж благополучно, защото отивамъ тамъ дѣто ма зове волята на боговетѣ и на пріятелитѣ ми!

„Тѣй трѣгнѣхмы и стигнѣхмы на обсадата на Троя. Махаонъ и Подалиръ съ божественното искусство на баща си Ескулапа, ма исцѣрихж, или поне докарахж ма въ състояніето въ което ма видите. Вече не страдаж; азъ си възвѣрнихъ сичкитѣ силы, но малко хромиж. Сполучихъ да падне Парисъ като една страхлива сърна прободена отъ стрѣлытѣ на ловеца: слѣдъ малко Иліонъ са обърнж въ прахъ: останжлото ви е извѣстно. Имахъ обаче еше едно отвращеніе противъ мѣдраго Одиссея като си припомняхъ моитѣ страданія; и неговата доблестъ не бѣ въ състояніе да укроти моето негодование: но видѣтъ на сына му, който е подобенъ нему, и когото не мож да са удържж да не обычамъ укроти сърцето ми и за самия баща.

